

Hồi 17

Nhu Tình Mật Ý

Diệp Khải Nguyên tự biết thương tích của mình, nếu lưu lại thành Trường An, rất có thể sẽ không sống qua khỏi được ngày hôm nay.

... Chàng giống như một con hồ ly bị những người thợ săn rượt đuổi, trong thành Trường An đã có chim ưng bay tới.

Thượng Quan Tiểu Tiên tươi cười nói:

- Xem ra người vẫn còn có chút lương tâm, xem ra vẫn biết chỉ có ta thật sự tốt với người.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Vì vậy ta đã không bỏ đi, mà ở suốt trong xe.

Đới Cao Cang thốt lên:

- Người không đi sao ?

Diệp Khải Nguyên cười cười đáp:

- Chiếc xe đó rất dễ chịu, chỗ ngồi cũng rất rộng rãi, bên dưới chỗ ngồi là khoang trống, người không quá béo phệ như ta đây, có thể nằm thoải mái ở trong ấy.

Đới Cao Cang cắn chặt răng nói:

- Ta chỉ có một chuyện không hiểu rõ thôi.

- Chuyện gì ?

Đới Cao Cang căm hận nói:

- Người đã sẵn sàng chịu đi, tại sao còn giở cái trò đùa ấy ra ?

Diệp Khải Nguyên thản nhiên đáp:

- Tại vì ta không muốn người khác xem ta là kẻ ngốc nghếch, ta vô luận muốn đi đâu, thì điều trước nhất phải làm rõ chỗ đến tóm lại là nơi nào.

Thượng Quan Tiểu Tiên thở dài nói:

- Lúc này thì người xem ra đã biết đây là đâu rồi.

Diệp Khải Nguyên cười đáp:

- Ta đã nói, đây quả thật là một chỗ rất tốt, ngay ta cũng phải lấy làm bất ngờ.

Thượng Quan Tiểu Tiên lại buông tiếng thở dài:

- May mà lúc này ta đã hiểu rõ ra một chuyện.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế sao !

Thượng Quan Tiểu Tiên liếc mắt nhìn Đới Cao Cang, nói:

- Ta xem ra đã biết kẻ thật sự gốc ghếch là ai rồi.

Đới Cao Cang vội thốt:

- Ta...

Miệng của y vừa mở ra, thì chợt phát hiện ra ánh bạc lóe lên, phóng vọt vào miệng của y.

Y chỉ cảm thấy trong miệng ngọt ngọt, mát mát, giống như ăn một miếng đường phèn vậy.

Thượng Quan Tiểu Tiên mỉm cười nói:

- Ta biết người thích ta, ám khí sát nhân của thiên hạ, tuyệt không ngon ngọt hơn miếng đường phèn của ta, người thấy đúng không ?

Đới Cao Cang không trả lời.

Sắc mặt của y, đột nhiên trở sắc đen sẫm, yết hầu của y đã bị nút chặt lại, dường như có một đôi tay vô hình đột nhiên bóp lấy yết hầu.

Hơi thở của y liền đột ngột dừng lại.

Khi y chết, trong miệng y vẫn còn vị ngọt.

Miếng đường phèn này quả thật ngọt, rõ là ngọt đến mức nguy hiểm, ngọt đến mức có thể giết người.

Con người Thượng Quan Tiểu Tiên há không cũng rất ngọt ngào hay sao ?

Nụ cười của Thượng Quan Tiểu Tiên vẫn luôn luôn rất là ngọt ngào, còn ngọt hơn cả đường phèn nữa.

Nhưng Diệp Khải Nguyên lại không cười, mà có cười cũng không cười nổi.

Thượng Quan Tiểu Tiên nói:

- Hắn đã cứu người, người cũng đã cứu hắn, món nợ giữa các người há đã không giải quyết xong rồi hay sao? Ta giết hắn, thì cũng chẳng có quan hệ gì đến người cả.

Diệp Khải Nguyên nhin không được nói:

- Người ít ra không nên giết hắn trước mặt ta.

Thượng Quan Tiểu Tiên đáp:

- Ta nhất định phải giết hắn trước mặt người.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Tại sao ?

- Tại vì ta muốn người hiểu rõ hai chuyện.

Diệp Khải Nguyên lắng nghe.

Tiểu Tiên nói:

- Ta muốn nói nếu một kẻ ngốc nghếch không ngu hơn người khác, thì chỉ có một cách.

Nàng ta mỉm cười, nhìn Đới Cao Cang đang nằm trên mặt đất, nói:

- Bây giờ hắn không phải đã không ngu hơn người khác sao ?

Người chết là người chết, mọi người chết đều giống nhau, không có người chết thông minh, cũng chẳng có người chết ngu dốt.

Tiểu Tiên chậm rãi nói tiếp:

- Ta vẫn còn muốn người hiểu ra rằng, ta nếu muốn giết một người, thì người đó chắc chắn phải chết, trên thế gian này tuyệt không có bất cứ ai có thể cứu được kẻ đó, ngay người cũng không thể.

Diệp Khải Nguyên lại mím chặt môi lại.

Tiểu Tiên nhìn Diệp Khải Nguyên rồi đột nhiên cười tươi, nói:

- Người lúc này vẫn đang sống, chỉ tại vì ta vốn không muốn giết người, cũng sẽ không cho người ăn đường phèn, sao người hà tất mím môi lại ?

Đây không phải là một lời nói dối, nàng ta nếu thật muốn giết Diệp Khải Nguyên, cơ hội quả thật rất nhiều.

Nhưng Diệp Khải Nguyên lại cười nhạt, rõ là chàng không nhận cái cảm tình này.

Tiểu Tiên mỉm cười, lại nói:

- Kỳ thật người có lúc cũng rất là ngu, tại sao người không dùng đao của người để đối phó với Lữ Địch ?

Diệp Khải Nguyên trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi nói:

- Tại vì ta muốn chứng minh một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Ta muốn biết Hàn Trinh có phải là đã chết dưới kiếm của y hay không ?

Tiểu Tiên than thở:

- Người nếu cũng chết dưới tay của hắn, thì có biết đi chẳng nữa, cũng có ích lợi gì chứ ?

Diệp Khải Nguyên không khỏi thở dài, nói:

- Ta đã đánh giá thấp y.

Tiểu Tiên hỏi:

- Võ công của y còn cao hơn cả trong trí tưởng tượng của người à ?

Diệp Khải Nguyên gật gật đầu.

Tiểu Tiên nói:

- Bây giờ thì người đã biết Hàn Trinh không phải là chết dưới kiếm của y chứ ?

Diệp Khải Nguyên lại gật gật đầu:

- Y nếu thật đã giết Hàn Trinh, thì nhất định cũng sẽ giết ta.

- Nếu khi y thật giết người, thì người làm sao ?

Diệp Khải Nguyên thần nhiên đáp:

- Người đã nói qua rồi, trên người ta không chỉ mang một cây đao.

Tiểu Tiên tươi cười nói:

- Vì vậy ta cũng đã nói, may mà y thật sự không muốn giết người.

Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:

- Xem ra đối với người, điều này lại không hay.

- Có gì không hay ?

- Hàn Trinh đã không phải là y giết, thì nhất định phải là người giết, người giết Hàn Trinh rồi lại giả họa cho y, ý là muốn để cho ta đối đầu với y.

Thượng Quan Tiểu Tiên nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, từ trong đôi mắt mỹ lệ lộ ra một vẻ kỳ lạ không thể diễn tả được, rất lâu sau mới chậm rãi nói:

- Người thật sự nhất định cho rằng chính ta giết Hàn Trinh hay sao ?

Diệp Khải Nguyên cũng đang nhìn trừng Tiểu Tiên, nói:

- Ngoài người ra, ta không nghĩ ra một người thứ hai nào khác.

Tiểu Tiên nói:

- Nhưng ta thật sự không giết Hàn Trinh.

Diệp Khải Nguyên cười nhạt.

Tiểu Tiên hỏi:

- Người không tin sao ?

Nàng buông nhẹ một tiếng thở dài, nói tiếp:

- Ta biết là người sẽ không tin, lúc này vô luận ta nói gì, người cũng sẽ không tin.

Diệp Khải Nguyên thừa nhận.

Tiểu Tiên nói:

- Nhưng giả như ta có thể chứng minh ta không giết y, thì người làm sao ?
- Người có thể chứng minh à ? Chứng minh thế nào ?
- Ta đương nhiên có cách.

Diệp Khải Nguyên cười nhạt nói:

- Ta biết người có cách, người thậm chí có cách để chứng minh Hàn Trinh là do ta giết nữa.

Tiểu Tiên nói:

- Ta có chứng cứ.

Diệp Khải Nguyên lại cười nhạt:

- Ta cũng biết người có chứng cứ, người mọi lúc đều có thể tạo ra cả vài trăm chứng cứ.

Tiểu Tiên nói:

- Ta chỉ có một chứng cứ, ta đưa ra chứng cứ đó, người nếu vẫn không tin ta, thì ta cam nguyện để người giết ta, phục thù cho Hàn Trinh.

Nàng ta nói một cách cương quyết, rất chắc chắn.

Diệp Khải Nguyên cơ hồ đã bị Thượng Quan Tiểu Tiên thuyết phục, nhưng ngay lập tức tự nhắc nhở mình, tuyệt không thể tin được, liền nói:

- Vô luận người đưa ra bất cứ chứng cứ gì, ta cũng tuyệt sẽ không tin.
- Nếu vạn nhất người tin thì sao ?

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người nếu thật có thể khiến ta tin rằng người không giết Hàn Trinh, ta sẽ...
- Người làm sao ?
- Theo người thì làm sao ?

Tiểu Tiên thở dài, nói:

- Người biết là ta tuyệt sẽ chẳng làm gì người cả, ta đã không muốn giết người, cũng chẳng muốn làm tổn thương tinh thần người, chẳng qua ta chỉ muốn người đáp ứng cho ta một chuyện.

- Chuyện gì ?
- Một chuyện sẽ chẳng hại người, cũng sẽ chẳng hại chính người.
- Được, ta đáp ứng.

Chàng tuyệt không tin là Tiểu Tiên có thể đưa ra được chứng cứ, trên thế gian cơ hồ đã không có bất cứ một chuyện gì, bất cứ một người nào có thể làm cho chàng tin được những lời nói của Thượng Quan Tiểu Tiên.

Nhưng chàng đã nghĩ lầm. Trên thế gian này còn có một người, có thể chứng minh Thượng Quan Tiểu Tiên không giết Hàn Trinh. Người đó là ai ?

Người đó chính là bản thân Hàn Trinh.

Hàn Trinh vốn chưa chết, y lại còn xuất hiện rành rành trước mắt Diệp Khải Nguyên.

Thượng Quan Tiểu Tiên vẫy vẫy tay, Hàn Trinh từ phía sau đi tới, trong tay còn ôm một bình rượu, mỉm cười đi đến trước mặt Diệp Khải Nguyên, nói:

- Cuối cùng thì ta cũng đã tìm được rượu cho người, nếu vẫn còn chưa đủ, ta vẫn có thể đi lâu thêm cho người.

Diệp Khải Nguyên ngơ ngác.

Lần này thì chàng đích xác thật sự ngơ ngác.

Tiểu Tiên mỉm cười nói:

- Người này có phải là Hàn Trinh không ?

Tất nhiên là Hàn Trinh.

Diệp Khải Nguyên nhìn thấy ra trên mũi người này, vẫn còn lưu lại vết tích bị trúng quyền của chàng khi trước.

Tiểu Tiên hỏi:

- Y vẫn còn sống đấy chứ ?

Đương nhiên Hàn Trinh vẫn còn sống.

- Hàn Trinh vẫn còn sống, ta đã không giết y.

Lý lẽ này cũng giản đơn, chính xác như một cộng một bằng hai vậy.

Tiểu Tiên giả bộ buông một tiếng thở dài, nhơn nhơn cười nói:

- Bây giờ tóm lại người phải tin là ta không giết y.

Diệp Khải Nguyên không nói gì.

Chàng lúc này đương nhiên đã hiểu rõ, kẻ chết đó vốn không phải là Hàn Trinh.

Tiểu Tiên nói:

- Người nhận ra Hàn Trinh, ta nếu đem một người khác thay đổi dung mạo cải trang thành y, thì chắc chắn không lừa được người.

Trên thế gian có lẽ không có nổi thuật dịch dung tinh diệu như thế.

Một người nếu thật có thể cải trang thành một người khác, ngay thân nhân bằng hữu của chính người đó cũng có thể lừa được, thì đó không còn là dị thuật nữa.

Đó đã trở thành thần thoại, kỳ tích, hơn nữa là một thần thoại rất là hoang đường, một kỳ tích không thể phát sinh.

Tiểu Tiên nói:

- Tối hôm đó khi người nhìn thấy Hàn Trinh, khuôn mặt của y đã bị hủy hoại, vì vậy mới lừa được người.

Diệp Khải Nguyên chỉ gượng cười nói:

- Xem ra nhân tài của Kim Tiền bang quả thật không ít.

Tiểu Tiên cười đáp:

- Đích xác không ít.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Người trước nhất mang một người dị dung cải trang thành Hàn Trinh, rồi hủy hoại khuôn mặt của y đi, kêu y đến lừa ta ?

- Đó chính là Hàn Trinh động thủ, quyền thủ của y rất rắn chắc, ít nhất cũng rắn chắc hơn ta.

Diệp Khải Nguyên than thở:

- Nhưng ta vẫn còn không hiểu được, sao lại có người chịu làm chuyện này cho người, sau khi phải chịu một trận đòn độc ác, lại còn đi lừa người cho người nữa chứ.

Tiểu Tiên hỏi:

- Khi người vừa mới từ trong khoang xe đi ra, có nhìn thấy những người bên ngoài đó không ?

Diệp Khải Nguyên gật đầu.

Tiểu Tiên cũng gật gật đầu, nói:

- Chỉ cần ta sai bảo một tiếng, bất cứ lúc nào, vô luận chuyện gì, bọn chúng đều sẵn sàng đi làm cho ta.

- Sau khi bọn chúng hoàn thành xong chuyện, người sẽ giết bọn chúng.

Tiểu Tiên thản nhiên nói:

- Ta vốn là một nữ nhân nham hiểm độc ác, tính mạng của những người đó, đối với ta, vốn không đáng một xu nhỏ.

Nàng ta nhìn chằm chằm Diệp Khải Nguyên, ánh mắt linh hoạt lộ ra một cảm xúc khác lạ, nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Nhưng ta đối với người... ta đối với người như thế nào, thì chính người cũng phải biết.

Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:

- Lúc này ta chỉ muốn biết chuyện mà người muốn ta làm, tóm lại là chuyện gì.

Vì muốn để cho Diệp Khải Nguyên tin rằng Hàn Trinh chết ở dưới kiếm của Lữ Dịch, nàng ta đã giết người không nường tay.

Bây giờ vì muốn để cho Diệp Khải Nguyên tin rằng mình không giết Hàn Trinh, nàng ta lại sẵn sàng để cho Hàn Trinh sống sót xuất hiện.

Vì muốn để cho Diệp Khải Nguyên tin rằng Hàn Trinh là bằng hữu, Thượng Quan Tiểu Tiên đã không tiếc phí bao nhiêu là công sức. Nhưng lúc này tất cả tâm huyết của nàng, rõ là đã phí công vô ích.

Lúc này Diệp Khải Nguyên đương nhiên đã biết, Hàn Trinh cũng là người của Kim Tiền bang, nàng ta gây ra tất cả, chẳng qua chỉ muốn Diệp Khải Nguyên đáp ứng một chuyện. Chuyện đó tóm lại là loại chuyện gì ? Diệp Khải Nguyên không dám nghĩ tới nữa.

Chàng biết vô luận là chuyện hiểm lạ cổ quái gì, Thượng Quan Tiểu Tiên đều có thể nghĩ ra được.

Thượng Quan Tiểu Tiên vẫn còn đang nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, chậm rãi nói:

- Ta chỉ muốn người đáp ứng ta, lưu lại ở đây, đợi sau khi vết thương của người lành hết sẹo rồi thì hẵng đi.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Chỉ là chuyện đó thôi sao ?

- Chính là chuyện đó.

Diệp Khải Nguyên ngơ ngác.

Chính Thượng Quan Tiểu Tiên cũng tự thừa nhận mình là một nữ nhân nham hiểm ác độc, tính mạng của người khác, trong mắt nàng ta, vốn không đáng một xu.

Nàng ta đã tiêu phí biết bao là tâm huyết hy sinh một cái giá vô cùng lớn, chẳng qua chỉ muốn Diệp Khải Nguyên đáp ứng một chuyện thế thôi.

Chuyện này không những không làm tổn hại bất cứ ai, đối với Diệp Khải Nguyên cũng chỉ có lợi mà thôi.

Tiểu Tiên tính đi tính lại, dường như không phải vì bản thân, mà là vì Diệp Khải Nguyên.

Diệp Khải Nguyên nhìn Thượng Quan Tiểu Tiên, trong lòng đột nhiên dâng trào lên một tình cảm mà ngay chàng cũng không cách nào tự hiểu được.

Ta đối với người khác tuy nham hiểm ác độc, nhưng ta đối với người như thế nào, tự bản thân người cũng phải biết.

Diệp Khải Nguyên mãi vẫn không hiểu, cứ cho là hiểu rõ đi chẳng nữa thì cũng không thể tin được, không muốn tin.

Nhưng bây giờ chàng lại không thể không tin.

Thượng Quan Tiểu Tiên vốn có thể thừa cơ hội này, dùng mọi cách kỳ quái để giày vò Diệp Khải Nguyên.

Khi nàng nhìn Diệp Khải Nguyên, ánh mắt bộc lộ tình cảm như vậy, lẽ nào lại là thật ?

Ít nhất đó cũng có mấy phần là thật.

Tiểu Tiên lại nói:

- Ta vốn có rất nhiều cách để cầm giữ người lại đây, nhưng ta không muốn ép buộc người, vì vậy ta mới muốn người tự đáp ứng.

Diệp Khải Nguyên cuối cùng buông một tiếng thở dài, nói:

- Thì ta đã đáp ứng rồi.

000

Ở sân sau có một nhà bếp nhỏ nhỏ, từ trong bếp một mùi thơm của cháo thoang thoang bay ra.

Thượng Quan Tiểu Tiên đang ở trong bếp nấu cháo cho Diệp Khải Nguyên, đó là cháo gà nấu với nhân sâm.

" Ta vốn muốn thêm ít nhân sâm vào trong cháo, nhưng ta... "

Diệp Khải Nguyên đột nhiên nghĩ tới Thôi Ngọc Chân, nghĩ tới món cháo mà Thôi Ngọc Chân đã nấu cho chàng.

Nàng thật sự là một nữ nhân lương thiện khả ái, nhưng thân phận của nàng lại bi thảm như thế, luôn gặp phải bất hạnh.

Lúc này không biết nàng đã còn phải tao ngộ chuyện gì nữa.

Còn Đinh Linh Lâm.

Lúc này nàng đã hồi phục thần trí hay chưa ? Quách Định vẫn còn đang chăm sóc nàng hay không ? Nàng bây giờ ở đâu ?

Nếu nàng biết rằng mình đã đâm trọng thương Diệp Khải Nguyên, thì nỗi thống khổ của nàng nhất định phải sâu đậm hơn vết thương của Diệp Khải Nguyên.

Những chuyện này, Diệp Khải Nguyên vốn không muốn nghĩ đến, nhưng lại cứ không thể không nghĩ đến.

Nhưng chàng nghĩ tới thì làm gì được chứ ?

Chàng đã đáp ứng Thượng Quan Tiểu Tiên, thương tích của chàng nghiêm trọng hơn là chàng tưởng.

Vừa rồi chàng đã vận kinh gắng sức, vừa nằm xuống, chàng mới biết mình, vừa rồi cầm cự lâu như thế, thật là một kỳ tích.

Chàng không những vết thương đang đau, gân cốt toàn thân cũng đang đau, vừa đau vừa xót.

Tiểu Tiên đã bưng bát cháo đi lại, tươi cười nói:

- Đây là bát cháo chính tay ta nấu, người nếm thử thấy thế nào ?

Nàng ta cũng biết xuống bếp ? Cũng biết nấu cháo hay sao ?

- Qua hai ngày đợi khi người đã khỏe hơn, ta sẽ lại xuống bếp làm vài món cho người ăn, ta bảo đảm rằng ngay đại sư phó của Hồng Tân Lâu cũng không có được tay nghề như ta.

Hương vị của cháo quả thật tuyệt vời, Diệp Khải Nguyên cũng đã thật đói.

Tiểu Tiên lại cười nói:

- Trong cháo cũng có bổ dưỡng, nhưng không phải là thứ bổ dưỡng ăn vào khiến người ngủ say đó, mà là bổ dưỡng thật sự.

Nàng đã rửa sạch son phấn, mặc một bộ áo váy màu xanh rất đơn giản, lúc này vô luận là ai nhìn thấy, đều tuyệt sẽ không tin rằng nàng lại là bang chủ Kim Tiền bang, càng sẽ không tin nàng ta lại là loại nữ nhân nham hiểm độc ác.

Lúc này dường như nàng đã trở thành một con người khác.

Tiểu Tiên từ một người dân đen biến thành một ác ma, lúc này lại trở thành giống như một người vợ hiền dịu nhu thuận, một chủ phụ chừng mực tài giỏi.

Diệp Khải Nguyên nhìn Tiểu Tiên, lúc này ngay chàng cũng không phân biệt nổi tóm lại nàng là hạng nữ nhân như thế nào.

Có lẽ mỗi người đều có hai bộ mặt.

Mỗi người đều có một bộ mặt lương thiện và một bộ mặt tà ác, ngay chính Diệp Khải Nguyên cũng không ngoại lệ. Chẳng qua là chàng đã luôn khống chế rất tốt bộ mặt tà ác đó mà thôi.

Có phải là chàng cũng có thể để cho Thượng Quan Tiểu Tiên xiềng xích bộ mặt tà ác đó ?

Chàng không nắm chắc. Nhưng chàng đã quyết tâm phải thử qua.

Thượng Quan Tiểu Tiên đã dứt hết cháo cho Diệp Khải Nguyên ăn, đang nhìn nhìn vết thương ở xương sườn Diệp Khải Nguyên, thở nhẹ ra, nói:

- Thương tích của người thật không nhẹ, xem ra cánh tay đó của Lữ Định, rõ là giống như bằng sắt vậy.

Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:

- Không giống bằng sắt, không có loại sắt thép nào đáng sợ như thế cả.

Tiểu Tiên thở dài, chậm rãi nói:

- Ta vốn muốn để người đi tìm Lữ Định phục thù cho Hàn Trinh, ta muốn người giết hẳn cho ta.

Diệp Khải Nguyên lắng nghe.

Tiểu Tiên nói tiếp:

- Lúc này Thiên Địa Nhất Dao, A Phi kiếm khách và Đoạt hồn kiếm tụy có thể vẫn còn sống, nhưng tuyệt sẽ không tham dự vào chuyện trong giang hồ.

Ba người này xem như là những người đã không còn sống trong hồng trần nữa, hành trang của bọn họ đã đi vào huyền thoại.

- Ngoại trừ ba người bọn họ ra, trên thế gian này người thật sự có thể uy hiếp được ta, cũng chỉ có ba người.

Diệp Khải Nguyên nhin không được hỏi:

- Ba người nào ?

Tiểu Tiên nháy mắt nói:

- Người đoán xem ?

Diệp Khải Nguyên cười cười, nói:

- Người tất nhiên cũng tính ta trong số đó.

Tiểu Tiên lắc đầu:

- Không.

Diệp Khải Nguyên ngơ ngác, lại nhin không được hỏi:

- Ta lẽ nào không được xem là cao thủ ?

Tiểu Tiên tươi cười nói:

- Nếu luận về võ công, người đương nhiên là cao thủ tuyệt đối, nếu luận về thông minh cơ trí, người cũng tuyệt không thua bất cứ ai, Phi đao của người, cũng là một loại vũ khí đáng sợ nhất thế gian.

Đây là lời nói thật.

Diệp Khải Nguyên xưa nay không ngắt lời người khác, càng không muốn ngắt lời người đang tán dương mình.

Vô luận như thế nào, được người ca ngợi là một chuyện rất sung sướng.

Tiểu Tiên nói tiếp:

- Nhưng tấm lòng của người không đen tối, thủ đoạn cũng không hiểm độc, Phi đao của người xuất thủ, thường là cứu người thì nhiều, giết người thì ít.

Diệp Khải Nguyên cười cười, nói:

- Vì vậy ta không thể uy hiếp được người.

Tiểu Tiên nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, dịu dàng nói:

- Ta cho rằng người không thể uy hiếp được ta, điều trọng yếu nhất, vẫn là tại vì... tại vì bọn ta là bằng hữu, ta thật sự không bao giờ làm tổn hại người, ta tin rằng người cũng không nỡ làm tổn hại ta.

Ánh mắt của Tiểu Tiên dịu dàng và chân thành, vô luận ai khi đang nói, cũng sẽ không có ánh mắt chân thành như vậy.

Trong lòng Diệp Khải Nguyên đột nhiên dâng trào lên một tình cảm mà chính chàng cũng không muốn thừa nhận, chàng liền lập tức nói lảng sang chuyện khác:

- Ta đã không tính đến, Đông Hải Ngọc Tiêu có được xem là một người trong số đó hay không ?

Thượng Quan Tiểu Tiên đáp:

- Không được tính.

Diệp Khải Nguyên chau mày nói:

- Y mà cũng không được tính ư ?

- Ba mươi năm trước, y đã được liệt danh trong mười danh đầu của Binh Khí phổ, bây giờ hình như đã nhập Ma giáo, võ công của y đương nhiên rất đáng sợ, nhưng vẫn không thể uy hiếp được ta.

- Tại sao ?

- Tại vì y đã đi rồi, hơn nữa y có nhược điểm.

- Ngọc Tiêu háo sắc.

Tiểu Tiên cười cười, nói:

- Vì vậy ta không chút gì sợ hãi cả, chỉ cần là kẻ háo sắc, ta có ngay cách đối phó.

Đây cũng là lời nói thật.

Tiểu Tiên không những rất đẹp, rất thông minh, hơn nữa lãnh đạm vô tình, hạng nữ nhân này đúng là khắc tinh của loài háo sắc.

Một nữ nhân trẻ trung mỹ lệ, vốn có rất nhiều cách để đối phó với một lão nhân hiếu sắc.

Trên thế gian này vốn có rất nhiều lão nhân rất có trí huệ, lại bị một thiếu nữ rất ngu muội lừa đến nỗi gia phá nhân vong, thân bại danh liệt.

Tâm trạng Diệp Khải Nguyên rất nặng nề.

Chàng biết Ngọc Tiêu sớm muộn cũng phải chết dưới tay của Thượng Quan Tiểu Tiên, kẻ mà chàng thông cảm không phải là Ngọc Tiêu, mà là những lão nhân không chịu thừa nhận bản thân mình đã mất đi hấp lực đối với thiếu nữ.

- Ngọc Tiêu không được tính, còn Quách Định thì sao ?

- Quách Định cũng không được tính.

Diệp Khải Nguyên không đồng ý:

- Theo ta biết, kiếm pháp của y cũng không ở dưới Tung Dương Thiết Kiếm năm xưa.

Tiểu Tiên nói:

- Kiếm pháp của y rất có thể đã ở trên Quách Tung Dương, Nam Cung Viễn đã được xem là Nhất lưu kiếm khách trong võ lâm, nhưng chỉ mười chiêu cũng đỡ không nổi Quách Định.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Trận đấu đó người đã nhìn thấy rồi à ?

- Các trận huyết chiến của võ lâm cao thủ đương thế, ta đều phải có mặt, không bỏ qua được.

Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:

- Có lúc người thậm chí nhìn trộm từ bên ngoài tường.

Tiểu Tiên cười:

- Y xuất thủ uy mãnh, biến hóa rất nhanh, không sơ hở, nhưng y vẫn còn có nhược điểm.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế sao ?

Tiểu Tiên đáp:

- Người quá đa cảm.

Diệp Khải Nguyên không thể không thừa nhận, Quách Định đích xác là một người đa cảm.

Nhìn vẻ bên ngoài của y, tuy khắc nghiệt lãnh đạm, nhưng kỳ thật là một con người tình cảm rất phong phú, rất dễ kích động, có khi thậm chí còn đa sầu thiện cảm.

Tiểu Tiên nói tiếp:

- Kẻ đa tình, khó tránh yếu đuối, bản thân của một người, nếu quá yếu đuối, vô luận kiếm pháp của y có kiên cường bao nhiêu đi nữa, cũng không đáng sợ.

Diệp Khải Nguyên thở dài.

Chàng nghĩ tới Quách Định, rồi nghĩ tới Đinh Linh Lâm. Đinh Linh Lâm không những đa tình mà còn si tình.

Chàng không muốn suy nghĩ hơn liền hỏi:

- Còn Trần Châu thành chủ thì sao ?

- Trần Châu thành chủ huynh muội, đích xác có thể xem là kỳ nhân, kiếm pháp của bọn họ kỳ tuyệt, có thể xưng là thiên hạ đệ nhất.

- Liên châu Tứ bách cử thập kiếm ?

Tiểu Tiên gật đầu nói:

- Huynh muội hai người này, sinh có dị tướng, một người tay phải dài hơn tay trái bảy phân, một người tay trái dài hơn tay phải bảy phân, một tay sử dụng trường kiếm, một tay sử dụng đoản kiếm, hơn nữa vốn là song sinh huynh muội, tâm ý tương thông, liên thủ công địch, hai người như một người, kiếm pháp thi triển ra, một trước một sau tựa như biến thành bốn người.

- Nghe nói Liên châu tứ bách cử thập kiếm của bọn họ, chỉ cần phát động thì võ lâm thiên hạ không có người phá nổi.

Tiểu Tiên nói:

- Không những "vô nhân năng phá" mà hơn nữa trên thế gian này cũng rất ít người có thể đỡ nổi Tứ bách cử thập kiếm của bọn họ.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Vậy có tính bọn họ không ?

- Không tính.

Diệp Khải Nguyên rất bất ngờ:

- Bọn họ không không tính ? Tại sao ?

Tiểu Tiên giải thích:

- Tại vì bọn họ đã chết rồi.

Diệp Khải Nguyên càng bất ngờ:

- Chết lúc nào ? Chết như thế nào ?

Tiểu Tiên thần nhiên nói:

- Mọi người đều khó tránh khỏi chết, người hà tất lại lấy làm lạ ?

Diệp Khải Nguyên ngẫm nghĩ:

- Bọn họ tuy đã chết, nhưng kiếm pháp của bọn họ không chết.

- Kiếm pháp của bọn họ cho dù được lưu truyền, nhưng có thể tìm ở đâu một đôi huynh muội đặc biệt như bọn họ, lại luyện kiếm pháp đặc biệt đó của bọn họ.

Diệp Khải Nguyên không khỏi thở dài.

Từ xưa đến nay, cũng không biết có bao nhiêu kiếm pháp tuyệt thế, cũng giống như Liên châu tứ bách cửu thập kiếm đó, phảng phất như hoa sớm nở tối tàn vậy.

Tiểu Tiên nói:

- Người nếu cứ nghĩ tới những danh phận nói trên đó, thì sẽ không bao giờ nói đúng.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Ba người mà người nói, lẽ nào không phải là danh nhân ?

- Ít nhất cũng không phải là loại danh nhân như vậy.

Diệp Khải Nguyên trầm ngâm, đột nhiên hỏi:

- Người có biết Bạch Tử Bằng không ?

- Ta biết, y là bằng hữu của người, cũng có thể xem là huynh đệ của người, con người y rất quái lạ, đao pháp cũng rất quái lạ.

- Không phải quái lạ, mà là nhanh, nhanh kinh người.

- Ta đã thấy y xuất thủ.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:

- Thế à !

Thượng Quan Tiểu Tiên nói:

- Tuy y xuất thủ nhanh và chuẩn, cũng có thể so với Phi kiếm năm xưa, nhưng ...

- Nhưng vẫn không tính sao ?

- Không.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Tại sao ?

- Vì y vốn không muốn tái xuất giang hồ, y đối với nhân sinh tựa như đã quá chán ghét mệt mỏi rồi, y chỉ muốn làm một ẩn sĩ không tranh chấp với người, không muốn làm anh hùng danh dương thiên hạ, hưởng hồ, y còn có một loại ác tật đáng sợ, dường như là mụn nhọt trong cốt tủy của y.

Lần này Thượng Quan Tiểu Tiên cũng không nói sai.

Nàng biết rành rẽ như chỉ bàn tay tính khí, tính cách, lai lịch võ công của các anh hùng đương thế.

Nàng không những có thể phân tích rõ ràng, hơn nữa phán đoán rất chính xác.

Điều đáng sợ nhất là, vô luận ai chỉ cần có chút ít nhược điểm gì, đều tuyệt đối không giấu nổi nàng.

Diệp Khải Nguyên tất nhiên cảm thấy Tiểu Tiên lại biến đổi, đã từ một người vợ hiền thực, trở thành một binh pháp gia, đối với đại sự thiên hạ đều rành rẽ như chỉ bàn tay, quyết thắng ngoài trăm dặm.

Tiểu Tiên thậm chí đã trở thành như Tào Tháo ở Thanh Mai viên, nấu rượu luận anh hùng.

Sự thay đổi này thật quá lớn.

Diệp Khải Nguyên vốn đã cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng nghe thấy những lời nàng nói, tinh thần lại đột nhiên như phấn chấn trở lại.

Chàng nhin không được lại hỏi:

- Vậy ba người mà người nói, tóm lại là ai ?

- Ba người mà ta nói, mới thật sự là những con người đáng sợ nhất trên thế gian, vì bọn họ cơ hồ đã không còn một chút nhược điểm nào nữa.

Ánh mắt của Thượng Quan Tiểu Tiên đột nhiên lóe sáng lên, nói tiếp:

- Người đầu tiên họ Mặc, tên gọi Mặc Ngũ Tinh.

- Mặc Ngũ Tinh ?

- Người không nghe nói đến người này sao ?

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Y cũng là người của Thanh Thành Mặc gia chứ ?

Tiểu Tiên gật đầu:

- Y mới thực sự là chủ nhân mấy Thanh Thành tử sĩ đó, Mặc Bạch chẳng qua cũng chỉ là nô tài của y mà thôi.

Mặc Bạch cũng được xem là một người đáng sợ, nhưng chẳng qua cũng chỉ là nô tài của người này.

- Người giết ta, chủ nhân của ta nhất định sẽ giết người càng tàn khốc hơn...

Nghĩ đến những lời nguyên rủa của Mặc Bạch trước khi chết, nghĩ tới vẻ mặt hận thù của y, ngay Diệp Khải Nguyên cũng không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

- Mặc Ngũ Tinh tóm lại là người như thế nào ? Võ công của y như thế nào ?

- Ta không nói ra được.

- Người không nói ra được sao ?

Tiểu Tiên thở dài nói:

- Chính tại vì ta không nói ra được, vì vậy mới đáng sợ.

Ngừng một chút lại nói tiếp:

- Đừng nói gì khác, dưới tay y ít nhất có năm trăm người, mọi lúc sẵn sàng chết vì y, chỉ cần dựa vào điểm này, người đã có thể tưởng tượng y là kẻ đáng sợ như thế nào.

Nghĩ đến sự bi tráng thảm liệt của những tử sĩ đó ung dung trước lúc chết, Diệp Khải Nguyên không khỏi cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Tiểu Tiên lại nói:

- Người thứ hai mà ta nói, người đã cùng y giao thủ qua rồi.

- Lữ Địch ?

- Không sai, Lữ Địch, người có lẽ vẫn còn đánh giá thấp y.

Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:

- Ít ra lúc này ta đã không thể đánh giá thấp y nữa, ta cơ hồ đã chết dưới tay y.

- Nhưng người vẫn còn chưa biết, chỗ thật đáng sợ nhất của y ở đâu.

- Thế à ?

Tiểu Tiên nói:

- Võ công của y người đã nhìn thấy, người cảm thấy như thế nào ?

- Y phòng thủ không sơ hở, công kích như sấm sét, hơn nữa, xuất thủ cơ biến xảo trá, có thể trông dây thông lọng, dụ người mắc câu.

Tiểu Tiên nói:

- Nhưng Phi đao của người nếu xuất thủ, y có lẽ chưa hẳn có thể thoát ra được.

Diệp Khải Nguyên không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận, đối với Phi đao của chàng, chàng xưa nay không muốn bình luận.

Tiểu Tiên nói:

- Điểm đáng sợ nhất của kẻ này, tổng cộng có mười sáu chữ, người mới chỉ nói được bốn chữ.

- Bốn chữ nào ?

- Cơ biến xảo trá.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Còn mười hai chữ kia ?

- Thâm trầm lãnh khốc, cơ biến xảo trá, tâm như sài lang, mạo tựa quân tử.

Diệp Khải Nguyên cười nói:

- Y vẫn còn là một thanh niên, mười sáu chữ này có lẽ hơi quá.

Tiểu Tiên đột nhiên hỏi:

- Người có biết tại sao y có thể đánh bại người không ?

Diệp Khải Nguyên lắc lắc đầu. Chàng không phải không biết, mà chỉ là không muốn nói.

Tiểu Tiên liền nói thay Diệp Khải Nguyên:

- Y có thể thắng người, chỉ vì Phi đao của người chưa xuất thủ.

Nàng ta lại hỏi:

- Nhưng người có biết Phi đao của người tại sao lại không xuất thủ ?

Lần này Diệp Khải Nguyên muốn nói ra, nhưng Tiểu Tiên lại không để chàng nói ra, đã giành nói:

- Vì y trước nhất đã ném kiếm đi, tất nhiên người không thể lại dùng dao.

- Lẽ nào y đã tính kỹ trước chuyện này, vì vậy mới không dùng kiếm ?

Tiểu Tiên gật đầu:

- Không sai.

- Nhưng chính y cũng đã thanh minh mấy lượt, tay của y cũng là lợi khí sát nhân.

- Đó chỉ tại vì y đã tính kỹ người là người như thế nào, y biết rằng càng nói như thế người càng sẽ không sử dụng Phi đao, vì vậy y vui sướng vô cùng.

Diệp Khải Nguyên gượng cười.

Tiểu Tiên lại hỏi:

- Người có biết cuối cùng tại sao y không giết người không ?

- Tại vì...

Tiểu Tiên lại ngắt lời Diệp Khải Nguyên, nói:

- Vì y biết bản thân y nếu thật sự muốn hạ thủ, Phi đao của người có thể sẽ xuất thủ, y đương nhiên cũng biết là trên người người không chỉ mang một cây dao.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng, y sau cùng có mời ta giao chiến lần khác...

- Y lần này đã hạ thủ lưu tình với ngươi, lần sau cho dù tái chiến, ngươi có thể hạ sát thủ y sao ?

Nàng cười cười, lại nói:

- Huống hồ, sau khi trải qua cuộc chiến này, ngươi đã cảm thấy y là anh hùng, đã khơi dậy ở ngươi lòng thương quý kẻ tài năng, sau này y cho dù vẫn muốn ép ngươi xuất thủ, ngươi cũng sẽ cố tránh đi.

Diệp Khải Nguyên không thể phủ nhận.

Tiểu Tiên nói:

- Vì vậy y không những đánh bại ngươi, không những kết giao được một bằng hữu hữu dụng như ngươi, lại còn tạo được một thanh danh nghĩa hiệp truyền dương thiên hạ.

Nàng chậm rãi nói tiếp:

- Vì vậy ta mới nói y " thâm trầm lãnh khốc, cơ biến xảo trá, tâm như sài lang, mạo tặc quân tử", mười sáu chữ này, không sai một chút nào cả.

Diệp Khải Nguyên chỉ gượng cười.

Tiểu Tiên nói:

- Y không những có quyền thuật, có thủ đoạn mà còn có âm mưu, có dã tâm.

- Vì vậy ngươi mới mong muốn ta có thể giết y cho ngươi.

Tiểu Tiên thừa nhận:

- Người này sống trên thế gian, đích xác là một sự uy hiếp đối với ta.

- Người cũng không còn cách gì đối phó với y sao ?

Tiểu Tiên than thở:

- Ít nhất cho đến ngày hôm nay, ta vẫn còn chưa nghĩ ra cách nào chắc thắng cả.

- Vì vậy mà ngươi cho rằng y còn đáng sợ hơn cả Mặc Ngũ Tinh.

Tiểu Tiên gật đầu, nói:

- Nhưng đáng sợ nhất, lại là kẻ thứ ba.

- Kẻ thứ ba này là ai ?

- Hàn Trinh !

Diệp Khải Nguyên ngơ ngác.

Tiểu Tiên hỏi:

- Người không ngờ là y sao ?

Diệp Khải Nguyên gượng cười:

- Y đích xác rất thâm trầm, rất cơ mưu, nhưng...
- Nhưng người lại không tin nổi y còn đáng sợ hơn cả Mặc Ngũ Tinh và Lữ Địch.

Diệp Khải Nguyên thừa nhận.

Tiểu Tiên nói:

- Người cho rằng võ công của y quá kém.

Diệp Khải Nguyên cũng thừa nhận.

- Nhưng người không nắm chắc có thể đánh bại y ?
- Ta...

- Người không nắm chắc, tại vì người vốn không biết võ công của y có phải là thật kém hơn người không, trên thế gian này có lẽ không còn người biết võ công thật sự của y như thế nào ?

- Người cũng không biết ?

- Ta cũng không biết.

Diệp Khải Nguyên trầm ngâm:

- Người cho rằng y không thật trung thành với người sao ?

- Ta không dám chắc.

- Nhưng người luôn lưu giữ y ở bên cạnh mình.

- Vì cho đến lúc này, ta vẫn còn chưa phát hiện ra y đã làm chuyện gì bất trung với ta, ta vốn không nắm được chút sai phạm nào của y.

- Có lẽ y vốn rất trung thực đối với người, có lẽ nghi tâm của người đối với y sai rồi, tánh nghi ngờ của nữ nhân vốn khá lớn.

Tiểu Tiên nói:

- Nhưng nữ nhân lại có một cảm giác rất tinh tế, dường như có con mắt thứ ba vậy, thường có thể nhìn thấy ra một vài chuyện mà nam nhân không nhìn thấy.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Người thấy được gì ?

- Ta đã sớm cảm giác thấy, trong mấy trợ thủ thân tín nhất của ta, có một kẻ gian ngoan, chỉ cần ta không cẩn thận một chút, thì có thể chết trong tay y.

- Người hoài nghi kẻ đó là Hàn Trinh .

- Tại vì sự hiểm nghi hấn lớn nhất, ta thậm chí hoài nghi y chính là một trong Tứ đại thiên vương trong Ma giáo.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng người lại không có chứng cứ.

Tiểu Tiên than thở:

- Một chút chứng cứ cũng không có.

- Vì vậy kẻ gian ngoan thật sự cũng rất có thể không phải là y, là người khác.

Tiểu Tiên nói:

- Tại vì ta hoàn toàn không nắm chắc, vì vậy ta trước giờ không thể hạ thủ được y, y đích xác đã giúp ta làm rất nhiều việc, rõ ràng là một bang thủ tốt, ta nếu trừ khử y một cách không minh bạch, không những người khác nhìn thấy sẽ khinh chê, mà chính ta cũng cảm thấy ân hận.

Diệp Khải Nguyên cười:

- Xem ra bang chủ Kim Tiền bang không phải là chức vụ dễ làm.

- Đích xác không dễ.

- Vậy thì tại sao người cứ nhất định muốn làm cái chuyện vừa tổn sức, vừa nguy hiểm này chứ.

Ánh mắt Tiểu Tiên nhìn ra nơi xa xôi, rất lâu sau, mới từ từ nói:

- Tại vì ta là Thượng Quan Tiểu Tiên, là nữ nhi của Thượng Quan Kim Hồng.

Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Vì vậy người đành chịu đợi cho kẻ gian ngoan đó hạ thủ người trước sao ?

Tiểu Tiên gật đầu, thở dài nói:

- Ta đành phải đợi y xuất thủ trước.

Diệp Khải Nguyên nói:

- Y vừa xuất thủ ra, rất có thể hủy diệt người ngay.

Thượng Quan Tiểu Tiên thừa nhận:

- Rất có thể.

- Vì vậy người muốn an tâm ngủ một đêm cũng không dễ.

Ánh mắt của Tiểu Tiên từ xa thu về lại, nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, chậm rãi nói:

- Mấy năm nay, ta chỉ có thể an tâm ngủ được trong mấy đêm mà người đi theo ta.

Diệp Khải Nguyên né tránh ánh mắt của nàng ta, lạnh lùng nói:

- Đó là chuyện trước đây, lúc đó ta vẫn không biết ngươi là người như thế nào, bây giờ...

Tiểu Tiên nắm chặt tay Diệp Khải Nguyên, nói:

- Bây giờ cũng như thế, chỉ cần ngươi lưu lại bên cạnh ta, thì ta chẳng sợ chuyện gì cả.

- Ngươi không sợ ta...

- Ta không sợ ngươi, ta tin tưởng ngươi, cuộc đời ta, người mà ta thật sự tin tưởng duy nhất chỉ có một mình ngươi.

Giọng nói của Tiểu Tiên êm đềm như gió xuân, nàng ta nhỏ nhẹ nói:

- Chỉ cần hai ta ở chung với nhau, thì cho dù có mười Lữ Địch, mười Hàn Trinh hợp lại đối phó với ta, thì ta nắm chắc rằng có thể đánh bại chúng, chỉ cần bọn ta ở chung với nhau, thì thiên hạ này là của bọn ta.

Diệp Khải Nguyên không nói gì, mắt chàng đã nhắm nghiền lại. Chàng lại đã chìm vào giấc ngủ.

Tiểu Tiên nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, cũng không rõ thời gian trôi qua bao lâu, mới nhẹ nhàng buông tay của Diệp Khải Nguyên xuống, nhẹ nhàng đi ra ngoài. Khi Tiểu Tiên nhìn Diệp Khải Nguyên, ánh mắt đầy tự tin, dường như tin rằng Diệp Khải Nguyên đã thuộc về mình, xem ra Tiểu Tiên tựa như đã nắm rất chắc.

000

Hàn Trinh cúi đầu, rũ tay, đứng thẳng người ở trong sân, đã đợi rất lâu, vì Thượng Quan Tiểu Tiên muốn y đợi ở đó.

Tiểu Tiên cho dù có muốn y đợi trong lò lửa, y cũng tuyệt sẽ không di dời nửa bước, sự phục tùng và trung thành của y, khiến người khác không thể không cảm động.

Tiểu Tiên đang đi xuống những bậc đá, nhìn y, ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ mãn nguyện.

Vô luận là người khó tánh như thế nào, có một bang thủ như thế, thì cũng phải vừa lòng mãn ý.

Tiểu Tiên nói:

- Những người mà ta muốn ngươi tìm, ngươi đã tìm ra chưa ?

Hàn Trinh gật đầu, đáp:

- Đã tìm đủ cả, đều đang đứng đợi ở bên ngoài.

- Kêu bọn họ vào đây.

Hàn Trinh vỗ vỗ tay, từ bên ngoài liền có mười người bước vào, trong đó có nam có nữ, có già có trẻ, có kẻ bán hàng rong, có kẻ buôn vật, có kẻ tam cô lục bà, cũng có hảo hán phố chợ, bọn họ trang điểm ăn mặc tuy bất đồng, kỳ thực là đông một loại người.

Môn hạ của Kim Tiền bang, chỉ có một loại người tuyệt đối trung thành, tuyệt đối phục tùng.

Những lời mà Thượng Quan Tiểu Tiên nói, chính là mệnh lệnh, lần này mệnh lệnh của nàng ta rất là giản đơn:

- Đến thành Trường An, truyền bá tin Diệp Khải Nguyên chết, vô luận các người dùng cách gì, chỉ cần chắc chắn phải khiến cho người khác tin rằng Diệp Khải Nguyên đã chết, chỉ cần còn có một người cho rằng Diệp Khải Nguyên vẫn còn sống, thì các người phải chết.

Mệnh lệnh của nàng ta tuy ngắn gọn, nhưng rất hữu hiệu. Nhìn những kẻ đó bỏ đi, ánh mắt của Thượng Quan Tiểu Tiên không khỏi lộ vẻ mãn nguyện. Kêu những người này đi truyền bá tin đồn, thì cũng dễ dàng như muốn ong mật đi truyền bá phấn hoa vậy. Nàng ta biết kế hoạch lần này cũng nhất định có hữu hiệu như thế.

--- o O o ---